

Súd: Okresný súd Nitra
Spisová značka: 16Csp/28/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6122490048
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 11. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Boris Šiška, PhD.
ECLI: ECLI:SK:OSNR:2023:6122490048.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Nitra, sudcom JUDr. Borisom Šiškom, PhD., v spore žalobcov: 1.) A. B., narodený XX.XX.XXXX, trvale bytom C. D., E. XX, 2.) F. B., narodená XX.XX.XXXX, trvale bytom C. D., E. XX, obaja zastúpení: WEBBER LEGAL, s.r.o., so sídlom Duchnovičovo námestie 1, Prešov, IČO: 50 680 552, proti žalovanému: BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, so sídlom boulevard E. X, XXXXX G., H. I., zapísaný v parížskom Registri obchodu a spoločností pod č. 542 097 902, konajúci na území Slovenskej republiky prostredníctvom BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, pobočka zahraničnej banky, so sídlom Karadžičova 2, Bratislava, IČO: 47 258 713, zastúpený: Advokátska kancelária Nagyová Tenkač, s.r.o., so sídlom Ružinovská 42, Bratislava, IČO: 36 862 169, v konaní o zaplatenie 7940,15 eura s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi v 1.) rade a žalobkyni v 2.) rade spoločne a nerozdielne sumu vo výške 7.940,15 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 7 % ročne z tejto sumy od 08.12.2022 do zaplatenia, a to do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Žalobcom sa proti žalovanému priznáva nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, o výške náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

odôvodnenie:

1. Žalobcovia žalobou doručenu Okresnému súdu Banská Bystrica ako súdu upomínaciemu dňa 09.12.2022 požadovali, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť mu sumu 2284,45 eura s príslušenstvom (pred návrhom na zmenu žaloby), vrátane náhrady trov konania. Žalobu odôvodnili na tom skutkovom základe, že medzi žalobcom (respektíve správne žalobcami) ako dlžníkom a zaniknutou spoločnosťou CETELEM SLOVENSKO a.s., sídlo: Panenská 7, Bratislava 812 36, IČO: 35787783, došlo dňa 16.09.2014 k uzavretiu zmluvy o spotrebiteľskom úvere označenej ako Zmluva o spotrebiteľskom úvere a zmluva o revolvingovom spotrebiteľskom úvere a vydání kreditnej karty a rámcová zmluva o poskytovaní platobných služieb, predmetom ktorej bolo poskytnutie spotrebiteľského úveru zo strany veriteľa v prospech žalobcov (ďalej len „Zmluva“). Podľa ich názoru je v zmluva v hrubom rozpore so zákonom č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len „Zákon“), smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (ďalej len „Smernica“), zákonom č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon o ochrane spotrebiteľa“) a zákonom č. 40/1964 Zb. Občianskym zákonníkom (ďalej len „Občiansky zákonník“). Namietali neuvedenie predpokladov pre výpočet RPMN, nesprávne uvedenie celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, nesprávne uvedenú RPMN, neuvedenie výšky, počtu a termínov splátok v členení na istiny, úroky a iné poplatky, nesprávne uvedenie doby trvania zmluvy. Z uvedeného vyvodil, že zmluva neobsahuje obligatórne náležitosti, preto je úver bezúročný a bez

poplatkov s poukazom na § 11 ods. 1 písm. b) zákona, pričom veriteľ porušil povinnosť podľa § 7 zákona č. 129/2010 Z. z., v dôsledku čoho sa považuje za bezúročný a bez poplatkov podľa § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. Poukázali na výšku úhrad, t. j. v celkovej sume 7.940,15 eura, pričom bolo zaplatené celkovo 32.940,15 eura.

2. Okresný súd Banská Bystrica rozhodol vo veci platobným rozkazom, sp. zn. 1Up/1787/2022 zo dňa 22.12.2022. Proti uvedenému platobnému rozkazu podal žalovaný vecne odôvodnený odpor. Námietky žalobcov ohľadne neuvedenia všetkých podstatných náležitostí vybraných ustanovení podľa § 9 ods. 2, ako aj § 7 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení platnom a účinnom v čase podpisu úverovej zmluvy sú nedôvodné a nemôžu obstáť. Ročná percentuálna miera nákladov vo výške 13,45 % je v danom prípade vypočítaná správne. Celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť je takisto uvedená v tom istom bode (1.1) ako suma 34.857,90 eura správne. Poukázal na to, že do celkových nákladov spojených so spotrebiteľským úverom patria aj náklady na poistné, jedine v prípade, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu. Poistenie nebolo podmienkou poskytnutia spotrebiteľského úveru, preto nie je možné poistenie započítať do celkových nákladov spotrebiteľa, ktoré sú relevantné pre výpočet RPMN. K námietke ohľadne absencie rozpisu splátok na isitnu, úroku a poplatky poukázal na rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Doba trvania zmluvy je uvedená jednoznačne, určito a zrozumiteľne. K námietke ohľadne absencie postupu s odbornou starostlivosťou v súlade s § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských sporoch uviedol nasledovné. Dňa 18.09.2014 žalovaný prostredníctvom poštovej prepravy prijal podpísanú zmluvnú dokumentáciu, kópie občianskych preukazov, výpis z bežného účtu za mesiac 08/2014, povolenie na pobyt žalobkyne v 2. rade, potvrdenie o príjme bez diét za obdobie 05/2014 do 08/2014, potvrdenie o vyplatených cestovných náhradách za obdobie od 05/2014 do 08/2014. Kópiu občianskeho preukazu žalobcu v 1. rade žalovaný overoval na stránke Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, či nie sú evidovaný ako stratený alebo odcudzený. Zamestnanie žalobcu v 1. rade bolo overené u pani J. K. K. na telefónnom čísle: XXXX XXX XXX, externej mzdárky zamestnávateľa žalobcu v 1. rade. Obaja žalobcovia boli následne overení v registroch SOLUS a NRKI – bez negatívneho záznamu. Na základe uvedených zistení mal za to, že pri poskytovaní predmetného úveru postupoval s ohľadom na zistené informácie o spotrebiteľovi, s odbornou starostlivosťou a má za to, že Úverová zmluva je platný právny úkon. Vzniesol námietku premlčania s poukazom na § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka, týkajúcu sa všetkých platieb, ktoré žalobcovia vykonali pred viac ako dvomi rokmi. Žiadal žalobu zamietnuť.

3. Žalobcovia v replike uviedli, že v skutočnosti boli dojednané až 2 poistenia. Jedno bolo predformulované a žalobcovia mohli iba so zmluvou súhlasiť ako celok, alebo ju ako celok odmietnuť. Sadzba poistenia bola v zmluve uvedená vo výške 6,99% a poistenie bolo premietnuté do splátky 565,07 eura. Druhé poistenie bolo dojednané prostredníctvom formulára „Prihláška k poisteniu – Poistenie pravidelných platieb“. Žalovaný nepreukázal žiadnym spôsobom individuálnosť dojednaní poistania. K premlčaniu poukázali na skutočnosť, že sa dozvedeli od ich advokátskej kancelárie ako právneho zástupcu, že sa žalovaný na ich úkor bezdôvodne obohatil.

4. Žalovaný v duplike poukázal na skutočnosť, že poistenie nebolo podmienkou poskytnutia spotrebiteľského úveru, pričom toto bolo dobrovoľné. Poukázal na rozsudok Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 11CoCsp/38/2021 zo dňa 31.05.2022. Je nepochopiteľné, prečo žalobcovia nakoniec úverovú zmluvu s predformulovaným poistením podpísali, a to bez výhrady, pričom až v súdnom konaní tvrdia, že im bolo nanútené. Zotrval na námietke premlčania.

5. Súd uznesením, č. k. 16Csp/28/2023-130 zo dňa 14.08.2023, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 27.08.2023, rozhodol o zmene petitu, tak, že rozhodoval o žalobnom petite, v zmysle ktorého si žalobcovia uplatnili sumu vo výške 7940,15 eura spolu s príslušenstvom.

6. Súd na prejednanie veci nariadil pojednávanie, pričom pojednávanie vykonal v neprítomnosti strán sporu a to podľa § 180 CSP, pretože na takýto postup mal splnené procesné podmienky, keďže právni zástupcovia strán sa pojednávania zúčastnili, pojednávanie nežiadali odročiť. Právny zástupca žalobcov odkázal na písomne uplatnený nárok, pričom podľa jeho názoru nebolo poistné individuálne dojednané. Žalovaný nepreukázal, že do registrov SOLUS a NRKI nahliadol. Poukázal na skutočnosť, že žalobcovia sa dozvedeli, že sa na ich úkor žalovaný obohatil až dňa 09.11.2022 od ich advokátskej kancelárie. Právny zástupca žalovaného poukázal na písomné podania. Vo vzťahu k poisteniam uviedol, že toto nebolo podmienkou uzavretia zmluvy. Výška mesačnej splátky bola uvedená spolu s poistným.

Vo vzťahu k premlčaniu zotrval na písomnej argumentácii, pričom celý nárok je premlčaný. Právny zástupcovia strán sporu odkázali v záverečnej reči na svoje písomné podania. Právny zástupca žalobcov uvádzal skutočnosť vo vzťahu k bonite, a síce, že cestovné náhrady nie je možné považovať za príjem bez zohľadnenia nákladov, ktoré má vodič vrámci výkonu povolania.

7. Súd posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty žalobcov a žalovaného, pričom vychádzal z dôkazov, ktoré predložili strany sporu, vykonal dokazovanie listinami, výsluchom žalobcu a zistil tento skutkový a právny stav:

8. Žalobcovia ako dlžníci (žalobkyňa v 2.) rade ako spoludlžník) a spoločnosť Cetelem Slovensko a. s. (právny predchodca žalobu) ako veriteľ uzatvorili dňa 16.09.2014 Zmluvu o spotrebiteľskom úvere a zmluvu o revolvingovom spotrebiteľskom úvere a vydanie kreditnej karty a rámcovú zmluvu o poskytovaní platobných služieb. V zmluve sú uvedené osobné údaje žalobcov v rozsahu meno, priezvisko, bydlisko, rodné číslo v prípade žalobcu v 1.) rade. Na základe uvedenej zmluvy sa právny predchodca žalovaného ako veriteľ zaviazal poskytnúť žalobcom (v časti 1. označenej ako zmluva o spotrebiteľskom úvere) ako dlžníkom bezúčelový úver vo výške 25.000 eur. Žalobcovia ako dlžníci sa zaviazali právnemu predchodcovi ako veriteľovi zaplatiť sumu celkovo 34857,90 eura. Úver sa zaviazali splácať v 66 mesačných splátkach po 565,07 eura a to počnúc dňom 15.04.2020, splatných vždy k 15. dňu v mesiaci. RPMN bola dojednaná vo výške 13,45%, priemerná RPMN 10,86 %, poplatok za poistenie vo výške 6,99%, výška úrokovej sadzby vo výške 12,69% ako fixná. Poplatok za poistenie úveru predstavoval 0 eur. Doba trvania zmluvy bola dojednaná na dobu určitú a to po dobu trvania záväzkov. Zároveň žalobcovia ako dlžníci uzavreli so spoločnosťou Cetelem Slovensko a. s. zmluvu o revolvingovom spotrebiteľskom úvere a vydanie kreditnej karty a rámcovú zmluvu o poskytovaní platobných služieb (časť 2.) Predmetom uvedenej zmluvy bolo poskytnutie revolvingového úveru spotrebiteľského úveru, do výšky schváleného úverového rámca. Výška úverového rámca bola dojednaná na 5000 eur, aktuálna výška úverového rámca 600 eur, výška mesačnej splátky min. 5% z dlžnej čiastky zaokrúhlenej na najbližší vyšší násobok 300 eur, splatnosť mesačnej splátky bola dojednaná k 10.-temu dňu v mesiaci. Výška úrovej sadzby predstavovala 28,68%, RPMN 46,36%, splatnosť 1. mesačnej splátky 10 deň v mesiaci nasledujúcom po mesiaci, v ktorom bolo uskutočnené prvé čerpanie revolvingového úveru. Zvolený súbor poistenia – rozšírený súbor poistenia, poplatok za poistenie bol dojednaný na sumu 6,99%.

9. Z prihlášky k poisteniu (č. I. 57) vyplýva, že žalobca v 1.) rade svojim podpisom potvrdil, že pristupuje k základnému súboru poistenia, ktorého výška bola 5,68 eura. Zároveň zobral na vedomie, že bude zasielať na účet spoločnosti CETELEM SLOVENSKO a.s. sumu vo výške 570,75 eura, ako súčet výšky mesačnej splátky spotrebiteľského úveru a poplatku za zvolený súbor poistenia.

10. Z odpovede žalovaného (č. I. 19), ktorý bol zaslaný žalobcovi v 1.) rade vyplýva, že žalovaný mu zasielal podrobný výpis, z ktorého je zrejmé, že dňa 29.09.2014 bola v jeho prospech zaslaná na účet suma 25.000 eur. Na tento úver podľa uvedeného výpisu žalobcovia zaplatili sumu celkovo 35488,75 eura.

11. Z potvrdenia o odfinancovaní peňažných prostriedkov (č. I. 58) vyplýva, že žalobcovi v 1.) rade bola odfinancovaná suma 25.000 eur.

12. Z potvrdenia o prijatí splátok na úvere žalobcu v 1.) rade (č. I. 59) vyplýva, že bola celkovo prijatá suma vo výške 35538,75 eura.

13. Z potvrdenia o príjme žalobcu v 1.) rade (č. I. 62) vyplýva jeho príjem od mesiaca mája 2014 do augusta 2014, pričom hrubá mzda bola za celé obdobie 1643,26 eura, odvody poistného 278,70 eura, daň 69,78 eura, čistá mzda predstavovala 1434,34 eura.

14. Z potvrdenia o výške vyplatených cestovných náhrad za rok 2014 (č. I. 63) rezultovalo, že táto bola vyplatená za mesiace máj až august 2014 vo výške 3968,64 eura. Z výpisu účtu žalobcu v 1.) rade ku dňu 30.08.2014 (č. I. 64 až 66) vyplýva, že žalobca mal záporný zostatok na účtu vo výške -2316,55 eura.

15. Z osobného dotazníka (č. I. 56) súd zistil, že žalovaný si vyžiadala od žalobcov osobné informácie v rozsahu počet vyživovaných detí v spoločnej domácnosti, charakter práce žalobcu v 1.) rade, a mesačné výdavky, ktoré predstavovali 199 eur (nájom, plyn, električka), 111 eur splátky spotrebného

úveru leasing, pričom čistý mesačný príjem žalobcu v 1.) rade ako žiadateľa mal byť 1500 eur, ďalší príjem rodinné prídavky 46 eur.

16. Z emailovej komunikácie zo dňa 09.11.2022, s predmetom „cenová ponuka/posúdenie nároku“ medzi žalobcami a ich právnym zástupcom vyplynulo, že ich právny zástupca im oznámil, že nie sú ďalej povinní platiť splátky spotrebiteľského úveru nad rámec istiny.

17. Z voľne dostupného obchodného registra je zrejmé, že spoločnosť CETELEM SLOVENSKO a.s. bola vymazaná uznesením Okresného súdu Bratislava I. zo dňa 16.8.2016, sp. zn. 34 Exre/311/2016 – 9 v zmysle ust. § 69aa, ods. 8 Obchodného v dôsledku cezhraničného zlúčenia alebo splynutia kapitálových spoločností, ku ktorej došlo s účinnosťou ku dňu 30. júna 2016 medzi spoločnosťou BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, akciovou spoločnosťou, zapísanou v obchodnom registri Paríž pod číslom 542 097 902 RCS Paris, so sídlom na adrese 1 boulevard Haussmann 75009 Paríž a spoločnosťou CETELEM SLOVENSKO, spoločnosťou podľa slovenského práva so sídlom na adrese G. X, XXX XX L., Slovensko, zapísanou v obchodnom registri Okresného súdu Bratislava I, IČO: 35 787 783.

18. Podľa § 497 Obchodného zákonníka, zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

19. Podľa § 52 odsek 1, 3 a 4 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o úvere, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

20. Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“), spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi. Spotrebiteľský úver podľa tohto zákona nemožno poskytnúť finančnými prostriedkami v hotovosti.

21. Podľa § 9 ods. 2 zákon o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka¹⁸⁾ musí obsahovať tieto náležitosti:

f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru,
i) úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ako aj časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny; ak sa za rôznych podmienok uplatňujú rôzne úrokové sadzby spotrebiteľského úveru, uvádzajú sa tieto informácie o všetkých uplatniteľných úrokových sadzbách spotrebiteľského úveru,
j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov,
k) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.

22. Podľa § 11 ods. 1 písmeno b), d) zákona o spotrebiteľských úveroch, v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až

k), r) a y); v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

23. Podľa § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez nahliadnutia do príslušnej databázy údajov o spotrebiteľoch na účely posudzovania ich schopnosti splácania úverov.

24. Podľa § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru.

25. Podľa § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

26. Podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka, bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

27. Podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

28. Podľa § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka, Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

29. V konaní nebolo sporné, a aj bolo preukázané, že žalobcovia so spoločnosťou CETELEM SLOVENSKO a.s. uzatvorili dňa 16.09.2014 zmluvu o spotrebiteľskom úvere a zmluvu o revolvingovom spotrebiteľskom úvere a vydaní kreditnej karty a rámcovú zmluvu o poskytovaní platobných služieb, pričom spoločnosť CETELEM SLOVENSKO a.s. poskytla žalobcom finančné prostriedky v celkovej výške 25.000 eur (časť 1. zmluvy). Medzi stranami sporu nebolo sporné, že žalobcovia titulom úhrad splátok zaplatili na predmetný úver sumu najmenej vo výške 32.940,15 eura, pričom však žalovaný predložil doklad, podľa ktorého mali žalobcovia zaplatiť až sumu vo výške 35538,75 eura, čo tiež nebolo v konaní sporné.

30. Medzi stranami sporu bolo sporné, či nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia nie je premlčaný, ako aj skutočnosť, či je zmluvu možné považovať za bezúročnú z dôvodu absencie viacerých obligatórnych náležitostí spotrebiteľskej zmluvy o úvere a súčasne z dôvodu zo strany žalobcov namietaného hrubého porušenia povinnosti spoločnosti CETELEM SLOVENSKO a. s., konať s odbornou starostlivosťou pri posudzovaní bonity žalobcov pri poskytnutí úveru. Predmetom konania však bolo posudzovanie obligatórnych náležitostí len vo vzťahu k zmluve o spotrebiteľskom úvere v časti 1. zmluvy, pretože práve vo vzťahu k tomuto úveru sa žalobcovia domáhali nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia.

31. Na základe vykonaného dokazovania, súd dospel k záveru, že právny vzťah medzi žalobcami a právnym predchodcom žalovaného vznikol na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere (časť 1.) uzavretej dňa 16.09.2014, pričom uvedená zmluva predstavuje tzv. absolútny obchodný záväzkový vzťah (§ 261 ods. 6 písm. d) Obchodného zákonníka), zároveň však táto zmluva je zmluvou spotrebiteľskou a na žalobcov je potrebné hľadieť ako na spotrebiteľov, pretože pri jej uzavieraní nekonali v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, teda na právny vzťah založený zmluvou o úvere je potrebné aplikovať aj príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka o

spotrebiteľských zmluvách (§ 52 a nasl. Občianskeho zákonníka), a to cez odkaz podľa ustanovenia § 1 ods. 2 druhá veta Obchodného zákonníka. Podľa názoru súdu uvedený záver vyplýva zo skutočnosti, že tzv. spotrebiteľské zmluvy nepredstavujú osobitný zmluvný typ aplikovateľný len na občianskoprávne vzťahy, naopak, príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka je potrebné aplikovať na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ bez ohľadu na to, či ide o občianskoprávny alebo obchodnoprávny vzťah (vyplýva to najmä z toho, že ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách sú systematicky zaradené vo všeobecnej časti Občianskeho zákonníka, a teda nepredstavujú osobitný zmluvný typ zo záväzkovej časti). Preto na právny aj ustanovenia Občianskeho zákonníka (týkajúce sa spotrebiteľa a spotrebiteľských zmlúv). V tejto súvislosti upriamuje súd pozornosť na rozsudok Najvyššieho súdu SR z 21. 04. 2015 (sp. zn. 3MCdo/14/2014), podľa ktorého ustanovenie § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého sa na právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva, sa vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred jeho účinnosťou.

32. Vzhľadom na skutočnosť, že predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavretá dňa 16.09.2014 je platným právnym úkonom, na ktorý právny vzťah je potrebné aplikovať normy spotrebiteľského práva, súd skúmal, či táto zmluva obsahuje všetky obligatórne náležitosti podľa zákona o spotrebiteľských úveroch č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, predpísané pre tento typ zmluvy a to podľa § 9 ods. 2. Žalobcovia v žalobe namietali, ako aj v priebehu konania, že v predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje predpoklady na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov, ktoré nie sú vôbec uvedené (podľa § 9 ods. 2 písm. j/), celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť – táto náležitosť nie je vypočítaná správne (§ 9 ods. 2 písm. j/), RPMN – táto náležitosť nie je vyjadrená správne (§ 9 ods. 2 písm. j/), výšku, počet a termíny splátok v členení na istiny, úroky a iné poplatky (§ 9 ods. 2 písm. k/), dobu trvania zmluvy (§ 9 ods. 2 písm. f/). Namietali aj porušenie konania veriteľa konať s odbornou starostlivosťou.

33. V predmetnom spore teda súd skúmal, či zmluva obsahuje obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, tak ako to vyžaduje § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia spotrebiteľskej zmluvy. Na základe vykonaného dokazovania, súd dospel k záveru, že predmetný úver je v potrebné považovať za bezúročný a bezpoplatkov podľa § 11 ods. 1 písm. b), rovnako aj podľa § 11 ods. 1 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch, keďže zmluva neobsahuje viaceré obligatórne náležitosti.

34. Čo sa týka namietanej absencie predpokladov na výpočet RPMN a uvedenie správnej výšky RPMN podľa § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, súd dospel k záveru, že námietky žalobcov sú dôvodné len v časti nesprávnej výšky RPMN (namietané bod 1. a 3. žaloby v časti namietanej absencie obligatórnych náležitostí). Podľa názoru súdu, právny predchodca žalovaného uvádzal výšku splátky bez poistenia v spotrebiteľskej zmluve, t. j. vo výške 565,07 eura, pričom z vykonaného dokazovania, mal súd za preukázané, že poistné ako náklady na doplnkové služby, ktoré súviseli so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, nemuseli byť zahrnuté do celkových nákladov spotrebiteľského úveru, pretože spotrebiteľ nebol povinný uzavrieť poistenie na to, aby získal spotrebiteľský úver. Poistenie bolo individuálne dojednané, čo preukazuje aj prihláška k poisteniu (č. I. 57 spisu), v dôsledku čoho bol takýto postup spoločnosti CETELEM SLOVENSKO a.s. ako právneho predchodcu žalovaného konformný so zákonom o spotrebiteľských úveroch, konkrétne s ustanovením § 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch. V tejto súvislosti súd uvádza, že podľa jeho názoru, žalovaný v tejto časti preukázal, že poistné bolo dojednané individuálne. Nepresnosť medzi uvedením zvoleného typu poistenia v spotrebiteľskej zmluve (kde je uvedený rozšírený súbor poistenia) a v prihláške poistenia (základný súbor poistenia), súd nepovažoval za markantnú chybu, ktorá by mala zásadný vplyv na právne posúdenie v časti ohľadne individuálneho dojednania poistenia. Zároveň súd zisťoval, či sú v zmluve uvedené predpoklady pre výpočet pre RPMN a či je RPMN vypočítaná správne, respektíve, či nie je uvedená v neprospech spotrebiteľa. Z výpočtu RPMN (kalkulačky dostupnej na webovom portáli Ministerstva financií Slovenskej republiky – interaktívna kalkulačka pre výpočet RPMN) rezultovalo, že pri 66 mesačných splátkach vo výške 565,07 eura by mala byť správna výška RPMN uvedená vo výške 15,49 %, pričom v zmluve je uvedená vo výške 13,45 %, v dôsledku čoho je RPMN evidentne uvedená nesprávne a to v neprospech spotrebiteľa, čo má za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru podľa § 11 ods. 1 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch. Čo sa týka námietky ohľadne neuviedenia predpokladov pre výpočet RPMN, súd uvádza, že sa nestotožnil s námietkou žalobcov a síce, že zmluva nemusí nevyhnutne obsahovať matematický

výpočet ročnej percentuálnej miery alebo predpokladov pre jej výpočet a to aj s poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 7Cdo/183/2020 zo dňa 24.02.2021 (publikované pod R 86/2021). Dovolací súd poznamenal, že z ustanovenia § 9 ods. 2 písm. j/ zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení do 31. marca 2015 nevyplýva, že by jednou z náležitostí spotrebiteľskej úverovej zmluvy bol konkrétny matematický výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov alebo predpoklady pre jej výpočet. Dovolací súd, na rozdiel od súdov nižších inštancií v predmetnej veci uviedol, zastáva názor, že zo znenia § 9 ods. 2 písm. j/ zákona č. 129/2010 Z. z. nevyplýva povinnosť veriteľa uviesť v zmluve konkrétny matematický výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov, pričom zákon nepožaduje ani predpoklady pre výpočet RPMN špeciálne v zmluve označovať ako predpoklady pre výpočet RPMN. Takúto požiadavku pritom nie je možné vyvodiť gramatickým (jazykovým) ani teleologickým (účelovým) výkladom daného zákonného ustanovenia (bod 12. 1 uznesenia). Nič to však nemení na skutočnosti, že nesprávne uvedená RPMN v neprospech spotrebiteľa má za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru.

35. Ďalšou námietkou žalobcov bolo nesprávne uvedenie celkovej čiastky, ktorú ma spotrebiteľ zaplatiť a to podľa § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy (bod 2. v časti namietanej absencie obligatórnych náležitostí). Na základe vykonaného dokazovania súd zistil, že v predmetnej zmluve o spotrebiteľskom úvere (časť 1., keďže predmet sporu bol zrozumiteľne vymedzený na bezúročnosť a bezpoplatkovosť v tejto časti) je nesprávne uvedený aj údaj celkovej čiastky, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť. Pri počte splátok 66 a pri výške splátky 565,07 eur, celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ veriteľovi zaplatiť, predstavuje sumu 37.294,62 eura (66 x 565,07 eura), a nie sumu 34857,90 eur, ktorá je uvedená v zmluve celkom zjavne nesprávne. Takáto skutočnosť sa dá zistiť jednoduchým matematickým výpočtom. Hoci je pravdivou skutočnosťou, že celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť a celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom nemožno stotožňovať (keďže celkovou čiastkou, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, predstavuje súčet celkovej výšky spotrebiteľského úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom a to podľa § 2 písm. h/ zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia spotrebiteľskej zmluvy), z vykonaného dokazovania súd nezistil žiadne ďalšie náklady žalobcov ako spotrebiteľov s predmetným úverom). Údaj o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, predstavuje jednu z obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pričom platí, že tento údaj musí byť v zmluve uvedený v správnej výške. Ak veriteľ, ktorý zmluvu tvoril, do nej uviedol nesprávny alebo nepravdivý údaj, je potrebné vyvodiť z takéhoto konania sankciu v podobe bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru v zmysle ustanovenia § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch (v prípade zahrnutia poistenia do celkovej čiastky by bola celková čiastka ešte vyššia).

36. Hoci v danom prípade existovali už vyššie dva uvádzané dôvody pre posudzovanie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru (z dôvodu nesprávne uvedenej RPMN v neprospech spotrebiteľa, ako aj nesprávne uvedenej celkovej čiastky, ktorú mali spotrebiteľia zaplatiť), súd skúmal žalobcami namietanú absenciu uvedenia výšky, počtu, a termíny splátok v členení na istiny, úrok a iné poplatky, prípadné poradie v ktorom sa mali splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom, z ktorého dôvodu tiež odvodzovali bezúročnosť a bezpoplatkovosť uvedeného úveru. Súd sa v tejto časti nestotožnil s námietkami žalobcov, pretože ustálená súdna prax najvyšších súdnych autorít už prezentovala názor, podľa ktorého nie je potrebné uvádzať presnú vnútornú skladbu jednotlivých splátok, a síce ich rozčlenenie, aká časť tej – ktorej konkrétnej splátky sa použije na splátku istiny, úrokov, poplatkov atď. V tejto súvislosti súd poukazuje na vyššie spomínanú ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít, kde Najvyšší súd Slovenskej republiky, vo svojom uznesení 2Cdo/108/2021 zo dňa 27.10.2022, ktorý poukázal viacereé konania vedené na najvyššom súde pod sp. zn. 2 Cdo 235/2017, 2 Cdo 161/2019, 2Cdo 103/2020, 3 Cdo 146/2017, 3 Cdo 56/2018, 5 Cdo 132/2017, 3 Cdo 45/2018, 7 Cdo 147/2019, 7Cdo 50/2020, 7 Cdo 22/2021, v ktorých dospel dovolací súd k zhodnému riešeniu právnej otázky vedúcej k záveru, že „eurokonformný výklad ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z.(ZoSÚ v znení v čase uzavretia zmluvy, aktuálne ustanovenie § 9 ods. 2 písm. i/) umožňuje dospieť k záveru, že toto ustanovenie nevyžaduje, aby zmluva o úvere obsahovala presné vymedzenie vnútornej skladby jednotlivých splátok, to znamená určenie, aká časť každej jednotlivéj splátky sa použije nasplátku istiny a aká jej časť spláca bežné úroky a poplatky“. Rovnaký právny názor prezentoval aj Najvyšší súd Slovenskej republiky, a to v uznesení, sp. zn. 7Cdo/101/2019 zo dňa 25.09.2019, ktorý uviedol, že eurokonformný výklad ustanovenia § 9 ods. 2 písm. l) (aktuálne § 9 ods. 2 písm. i) v upravenom znení – pozn.) zákona č. 129/2010 umožňuje dospieť k záveru, že toto ustanovenie nevyžaduje, aby zmluva o úvere obsahovala presné vymedzenie vnútornej skladby

jednotlivých splátok, to znamená určenie, aká časť každej jednotlivej splátky sa použije na splátku istiny a aká jej časť spláca bežné úroky a poplatky. Účelom predmetného ustanovenia nebolo to, aby mal spotrebiteľ už pri uzatvorení zmluvy k dispozícii v číselnom vyjadrení informáciu, aká časť bude v tej ktorej anuitnej splátke (výška ktorej je konštantná) pripadať na istinu, aká na úrok za poskytnutie úveru a aká na iné platby (poplatky). V uvedenej súvislosti dovolací súd uvádza, že aj podľa záverov uvedených v predmetnom rozsudku ESD, zmluva o úvere uzatvorená na dobu určitú, stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie istiny. Podrobné informácie o vnútornej skladbe anuitnej splátky podáva veriteľ na žiadosť spotrebiteľa, a to bezplatne a kedykoľvek počas doby trvania zmluvy a vo forme amortizačnej tabuľky. Keďže ide o ustálenú rozhodovaciu prax, je súd povinný túto rešpektovať a riadiť sa ňou, v dôsledku čoho nebolo možné považovať námietku žalobcov v tejto časti za dôvodnú.

37. V neposlednom rade žalobcovia namietali nesprávne uvedenie doby trvania zmluvy v predmetnej zmluve o spotrebiteľskom úvere. V žalobe uvádzali, že uvedenie konečnej splatnosti úveru je uvedené správne a to dňom 15.01.2026, pričom však doba trvania zmluvy je uvedená neurčito a netransparentne, s poukazom na časť 1., bod 2, kde je trvanie zmluvy o spotrebiteľskom úvere uvedené spôsobom, že táto je uzavretá na dobu určitú, po dobu trvania záväzkov. Takéto vymedzenie nie je podľa názoru dostačujúce, pretože formulácia „po dobu trvania záväzkov zo ZoSÚ“ je absolútne nedostatočná a nejasná na splnenie požiadavky, ktorá vyplýva zo zákonného podľa § 9 ods. 2 písm. f/ zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia predmetnej spotrebiteľskej zmluvy. Žalobcovia ako spotrebiteľia, aj napriek ich vedomosti, že termín konečnej splatnosti je uvedený jasne a zrozumiteľne, nemali podľa názoru súdu jasnú vedomosť, dokedy budú ich záväzky trvať. V súvislosti so sporným obligatórnym údajom o dobe trvania zmluvy a termíne konečnej splatnosti je súdu známe aj uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 1Cdo/167/2021 zo dňa 27.04.2022. V uvedenom rozhodnutí (body 15. až 27. a bod 29.), dovolací súd, eurokonformným výkladom ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom do 30. apríla 2018, dospel k záveru, že pokiaľ toto ustanovenie zákona č. 129/2010 Z. z. hovorí o dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, je potrebné ho eurokonformne vykladať tak, že sa tým neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej náležitosti (t. j. k dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a aj termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru) osobitne, ale len vyjadruje požiadavku na uvedenie „doby, či dĺžky trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere“ v súlade s článkom 10 ods. 2 písm. c/ smernice o zmluvách o spotrebiteľskom úvere (Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.4.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady). V posudzovanom prípade, hoci len samotná v zmluve explicitne uvedená formulácia doby trvania úveru („do splatenia všetkých záväzkov Klienta podľa Zmluvy“) bola aj podľa dovolacieho súdu nejasná a nedostatočná, na splnenie požiadavky podľa § 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom do 30.4.2018. No súčasne sa dovolací súd domnieva, že z celkového obsahu konkrétnych zmluvných dojednaní medzi stranami bolo možné zistiť údaj o - dobe, či dĺžke trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala okamih, dokedy je spotrebiteľ povinný najneskôr splatiť úver - termín konečnej splatnosti zmluvy - údaj 5/2020 (máj 2020), tento údaj zároveň odpovedal údaju - 120-tich mesačných splátok od uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere - dňa 21.4.2015, so splatnosťou prvej splátky - dňa 20.6.2015 a splatnosťou ďalších splátok vždy - 20. dňa v mesiaci.

38. V prejednávanej veci je však formulácia doby trvania zmluvy uvedená iným spôsobom, a síce „po dobu trvania záväzkov“ z ktorého dôvodu podľa názoru súdu je takáto formulácia nejasná a zavádzajúca, napriek tomu, že spotrebiteľia mali k dispozícii uvedený termín konečnej splatnosti. Vzhľadom na uvedené možno konštatovať, že doba trvania nebola uvedená, v dôsledku čoho možno tento úver považovať za bezúročný a bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere (tretí dôvod bezúročnosti a bezpoplatkovi úveru).

39. Čo sa týka právneho predchodcu žalovaného ako veriteľa a jeho splnenie povinnosti skúmať bonitu žalobcov, súd poznamenáva nasledovné. V zmysle ustanovení § 7 a § 11 ZoSÚ je pri posúdení úverovej schopnosti klienta povinný brať na zreteľ ako existujúcu situáciu klienta, najmä jeho príjmy a výdavky, tak i skutočnosti, ktoré možno na základe informácií dostupných pred uzavretím zmluvy s vysokou mierou pravdepodobnosti očakávať (napr. predpokladaný príjem z prejednávaneho dedičského konania, predaja nehnuteľnosti, poisťného plnenia a pod.). Dôraz pri posúdení úverovej schopnosti je pritom kladený na pomer medzi príjmami a výdavkami spotrebiteľa a na posúdenie toho, či

spotrebiteľovi zostane po vynaložení bežných výdavkov mesačne taká čiastka, aká bude potrebná pre splácanie úveru. Pri posudzovaní budúcej schopnosti spotrebiteľa splácať úver sa vychádza z existujúceho stavu a prezumpcie jeho zachovania do budúcnosti. Nejde pritom o získanie stopercentnej istoty, že úver bude v budúcnosti splatený, pretože nie je napr. možné s istotou vylúčiť, že spotrebiteľ dostane výpoveď z pracovného pomeru, dlhodobého ochorenia a pod. Cieľom zákonodarcu bolo efektívne zamedziť predlžovaniu spotrebiteľov, ktorí nie sú schopní svoje záväzky riadne splácať. Z textu ZoSÚ vyplýva, že informácie pre rozhodnutie dodávateľa o tom, či zmluvu uzavrie alebo nie, si má veriteľ zabezpečiť sám a to aj v spolupráci so žiadateľom o úver. Pri získavaní relevantných informácií za účelom posúdenia úverovej schopnosti spotrebiteľa tak veriteľ vychádza ako z informácií dodaných spotrebiteľom a samozrejme ním aj preukázaných, tak z informácií, ktoré získava z iných dostupných zdrojov. Je povinnosťou veriteľa takto získané informácie zhromaždiť, vyhodnotiť ich dostatočnosť a rozhodnúť, či a ktoré informácie je nevyhnutné ďalej overovať. Za dostatočné sa považujú iba také informácie o príjmoch a výdavkoch, z ktorých je veriteľ schopný získať objektívny obraz o žiadateľovej finančnej situácii. Spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje. Táto povinnosť však nezbučuje veriteľa konať s odbornou starostlivosťou, teda vyžiadať si od spotrebiteľa potrebné informácie, aktívne si zabezpečovať ďalšie primerané a objektívne zistiteľné informácie o spotrebiteľovi a takto získané informácie riadne vyhodnotiť. Schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver tak treba chápať ako situáciu, keď v závislosti na frekvencii splácania zostane spotrebiteľovi v jeho osobnom a domácom rozpočte dostatok finančných prostriedkov, aby mohol bez akýchkoľvek problémov a obmedzení splácať splátku v predpokladanej výške. Preto dodávateľ musí okrem iného analyzovať spotrebiteľov osobný a domáci rozpočet a to ako stranu príjmov, tak stranu výdavkov, a to vždy vo vzťahu ku konkrétnemu žiadateľovi o úver. Analýza iba niektorej zo strán rozpočtu sama o sebe k posúdeniu úverovej schopnosti nepostačuje.

40. Podľa čl. 8 ods. 1 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS, členské štáty zabezpečia, že veriteľ pred uzavretím zmluvy o úvere posúdi úverovú bonitu spotrebiteľa na základe dostatočných informácií získaných, ak je to vhodné, od spotrebiteľa a v prípade potreby na základe nahliadnutia do príslušnej databázy. Členské štáty, ktorých právne predpisy ukladajú veriteľovi povinnosť posúdiť úverovú bonitu spotrebiteľa na základe nahliadnutia do príslušnej databázy, si môžu túto povinnosť zachovať. Súdny dvor v rozsudku z 27. marca 2014, LCL Le Crédit Lyonnais (C-565/12, EU:C:2014:190) posudzoval dodržanie hraníc vymedzených pre režim sankcií, ktorý bol stanovený zo strany členského štátu, v danom prípade v súvislosti so sankciou spočívajúcou v zániku v zásade celého nároku veriteľa na úroky v prípade porušenia povinnosti upravenej v článku 8 smernice 2008/48, t.j. preveriť pred uzavretím zmluvy úverovú bonitu spotrebiteľa. Vzhľadom na dôležitosť cieľa ochrany spotrebiteľov, ktorý je nerozlučne spojený s povinnosťou veriteľa preveriť úverovú bonitu dlžníka, Súdny dvor rozhodol, že ak by sa sankcia zániku nároku na úroky oslabila alebo úplne znefunkčnila, nevyhnutne by z toho vyplývalo, že nemá skutočne odrádzajúcu povahu (pozri v tomto zmysle rozsudok z 27. marca 2014, LCL Le Crédit Lyonnais, C-565/12, EU:C:2014:190, body 52 a 53) (bod 64., 65. Rozsudku SD vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s. proti Kláre Biróovej).

41. Z vykonaného dokazovania preukázateľne vyplynulo, že právny predchodca žalovaného si zhromaždil o žalobcovi v 1.) rade len neúplné, obmedzené množstvo informácií, a to predovšetkým v rozsahu jeho príjmu 4 mesiace, výpisu z účtu (kde bol navyše záporný zostatok viac ako -2000 eur), informácie ohľadne platieb za domácnosť vo výške takmer 200 eur a splácanie úveru vo výške 111 eur. Ani zo samotnej spotrebiteľskej zmluvy o úvere (č. I. 52 a nasl.) nevyplýva, že by si právny predchodca žalovaného dostatočným spôsobom jednak overoval pomer príjmov a výdavkov žalobcov a zároveň, že by posudzoval schopnosť žalobcov splácať úver s odbornou starostlivosťou. Inak povedané súčasťou skúmania bonity spotrebiteľov nie je len prosté zhromaždenie informácií v rozsahu príjmov a výdavkov, ale aj reálne vyhodnotenie, či spotrebiteľ môže po odrátaní splátky, ktorú bude platiť za úver, disponovať dostatočným finančným zabezpečením na pokrytie jeho životných potrieb. Okrem toho, podľa názoru súdu právny predchodca žalovaného ani neskúmal bonitu žalobkyne v 2.) rade, nezhrmaždil si o nej dostatočné informácie ohľadne jej majetkových pomerov, ktorá skutočnosť bola však jeho povinnosťou. Aj keď je v spise založený list (č. I. 68), z ktorého vyplýva, že žalovaný (jeho právny predchodca) nahliadol do registra SOLUS, pričom žalobkyňa v 2.) rade mala by na MD (materskej dovolenke), nezistil mesačné príjmy a výdavky žalobkyne v 2.) rade. Navyše zohľadňoval ako časť mzdy cestovné náhrady žalobcu v 1.) rade, pričom podľa názoru súdu, v tejto časti sa možno stotožniť s námietkou právneho zástupcu žalobcov, podľa ktorého nemožno cestovné náhrady zohľadniť ako automatický

príjem bez zohľadnenia nákladov, pretože žalobca v 1.) rade pracoval ako vodič z povolania. V tomto kontexte súd poznamenáva, že pod cestovnou náhradou sa chápe finančné zvýhodnenie poskytované zamestnancovi nad rámec jeho mzdy, ktoré mu prináleží za čas trvania jeho pracovnej cesty. Zákom stanovené povinné cestovné náhrady nepredstavujú zdaniteľný príjem zamestnanca. Cestovné náhrady poskytované nad rámec zákona o dani z príjmov a zákona o cestovných náhradách sú pre zamestnanca zdaniteľným príjmom a zároveň sa z týchto náhrad poskytovaných nad rámec zákona platia aj odvody do Sociálnej a zdravotnej poisťovne. Pokiaľ by aj súd automaticky zohľadnil, že čistá mzda žalobcu v 1.) rade zahrňajúca i cestovné náhrady (1643,26 eura + 1434,34 = 3077,6 eura za 4 mesiace), táto by predstavovala sumu len vo výške 769,40 eura za mesiac. Pokiaľ mali žalobcovia platiť splátku 570 eur, žalobcovi v 1.) rade by zostala suma menej ako 200 eur, pričom žalobkyňa v 2.) rade mala byť na materskej dovolenke. Okrem toho, je v rozpore s listinnými dôkazmi, že čistý mesačný príjem žalobcu v 1.) rade mal byť 1500 eur, táto skutočnosť je absolútne nepravdivá, pretože aj pri zohľadnení cestovných náhrad ako príjmu (čo bez ďalšieho ani nie je možné), by jeho príjem dosahoval len sumu 769,40 eura, čo je takmer polovica z 1500 eur. Z uvedeného súdu vyplýva, že právny predchodca žalovaného si nemohol vytvoriť dostatočný obraz o platobnej schopnosti žalobcov, pretože absolútne nepoznal celkovú výšku ich výdavkov (ktorá bola minimálne v rozsahu 199 eur a 111 eur, avšak bez uvedenia ďalších výdavkov napríklad na stravu a oblečenie, keďže so žalobcami bývali ešte 2 deti). Z dikcie zákona: „posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver“ logicky vyplýva, že s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver nie je možné bez porovnania mesačných príjmov a výdavkov žiadateľa. Pokiaľ sa právny predchodca žalovaného uspokojil len s takto obmedzeným množstvom informácií, nemohol konať s odbornou starostlivosťou, ktorú od neho možno spravodlivo požadovať. Opomenutie skúmania bonity právnym predchodcom žalovaného nemožno za žiadnych okolností ospravedlniť, pretože ako subjekt podnikajúci na trhu s finančnými produktmi musel konať s takou odbornou starostlivosťou, ktorú možno od neho vždy spravodlivo vyžadovať. Aj pri zohľadnení výdavkov, celkovej majetkovej situácie len žalobcu v 1.) rade, muselo byť právnemu predchodcovi žalovaného zrejmé, že žalobca v 1.) rade nebude vedieť platiť úver s mesačnými splátkami vo výške 570 eur, keďže mal dispozícií, síce neúplné informácie, ale už z nich bolo zrejmé, že bonita žalobcu v 1.) rade nie je vôbec dobrá. Navyše žalobca v 1.) rade mal v tom čase záporný zostatok na účte a to vo výške viac ako -2000 eur, ktorá skutočnosť takisto nepreukazuje, žeby právny predchodca žalobcu konal s odbornou starostlivosťou. Právny predchodca teda nielen nezhrmaždil dostatočné množstvo informácií o oboch žalobcoch v rozsahu ich príjmov a výdavkov, ale informácie, ktoré mal k dispozícii nesprávne posúdil, pretože žalobcovia celkom zjavne nemali takú bonitu, aby boli schopní splácať úver. Ide o hrubé porušenie povinnosti veriteľa konať s odbornou starostlivosťou pri skúmaní bonity spotrebiteľov.

42. Pokiaľ právny predchodca žalovaného neskúmal bonitu žalobcov, nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1 s poukazom na § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, úver treba považovať za bezúročný a bez poplatkov (ako ďalší dôvod nad rámec vyššie uvedených).

43. Keďže súd dospel k záveru, že predmetný spotrebiteľský úver je nutné považovať za bezúročný a bez poplatkov (z viacerých vyššie uvádzaných dôvodov) boli žalobcovia povinní zaplatiť žalovanému (respektíve jeho právnemu predchodcovi) len poskytnutú výšku istiny, t.j. 25.000 eur. V konaní ani nebolo sporné, že žalobcovia zaplatili žalovanému sumu 35538,75 eura. Žalobcovia platili žalovanému nad rámec poskytnutého úveru vo výške 10538,75 eura. Keďže predmetný spotrebiteľský úver sa zo zákona považuje za bezúročný a bez poplatkov, plnenie žalovanému nad rámec istiny v rozsahu 10538,75 eura (35.538,75 – 25.000) predstavuje bezdôvodné obohatenie žalovaného ako plnenie získané bez právneho dôvodu, ktoré je povinný žalobcom vydať, avšak len vo výške žalovanej sumy, t. j. 7940,15 eura, z dôvodu, že súd bol viazaný žalobným petitom, preto nemohol prisúdiť viac ako žalobcovia žiadali. Súd sa však z dôvodu zaoberal aj tým, či nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia nie je premlčaný.

44. Žalovaný v priebehu konania namietal premlčanie uvedeného nároku. Súd sa v tejto súvislosti zaoberal aj otázkou premlčania nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia (aj z dôvodu, že ide o spotrebiteľský spor, kde súd skúma premlčanie z úradnej povinnosti) Pri premlčaní práva na vydanie bezdôvodného obohatenia zákon ustanovuje kombinované premlčacie doby, a to subjektívnu dvojiročnú a objektívnu trojiročnú, v prípade úmyselného bezdôvodného obohatenia desaťročnú. Pri posudzovaní začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby je potrebné vychádzať zo skutočnej, nie z predpokladanej vedomosti oprávneného o tom, že na jeho úkor k získaniu bezdôvodného obohatenia došlo a kto ho

získal. V tejto súvislosti súd dáva do pozornosti rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/29/2021, ktorý k uvedenej otázke uviedol: „Pri posudzovaní začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby je potrebné vychádzať zo skutočnej, nie z predpokladanej vedomosti oprávneného o tom, že na jeho úkor k získaniu bezdôvodného obohatenia došlo a kto ho získal. Touto vedomosťou ustanovenie §-u 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka nemieni znalosť právnej kvalifikácie, ale skutkových okolností, z ktorých možno zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie vyvodiť. Začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby možno spájať s okamihom, v ktorom si žalobca (žalobcovia) musel byť vedomý toho, že bez existujúceho právneho dôvodu plnenia previedol na účet žalovaného (jeho právneho predchodcu) vyššiu čiastku. Významné nie je, či oprávnený subjekt má právne znalosti, aby bol subjektívne schopný posúdiť tieto skutkové okolnosti a zistiť, že zmluva, podľa ktorej plnil, je neplatná. Nejde o vedomosť právnej kvalifikácie podľa § 107 Občianskeho zákonníka, ale o znalosť skutkových okolností, z ktorých možno zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie vyvodiť. Nie je rozhodujúce, že oprávnený sa mohol o získaní tohto bezdôvodného obohatenia dozvedieť pri vynaložení potrebnej starostlivosti prípadne aj skôr... a dovolací súd udáva, že podstatnou skutkovou okolnosťou, ktorú by sa mal spotrebiteľ dozvedieť, aby mu začala plynúť subjektívna premlčacia lehota, je vedomosť o tom, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Pri skúmaní momentu, kedy spotrebiteľ nadobudol vyžadovanú skutočnú (preukázanú) vedomosť o tejto podstatnej skutkovej okolnosti (viď uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 413/2013) je potrebné si uvedomiť, že ide o subjektívny okamih, v ktorom sa spotrebiteľ dozvie také skutkové okolnosti, ktoré mu umožnia uplatniť svoje práva v súdnom konaní žalobou o vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, t. j. keď sa jeho právo stalo nárokom (actio nata). Rozhodujúce nie je, či možnosť dozvedieť sa tieto skutočnosti mal už skôr. Aj v prejednávanom spore je potom potrebné individualizovať, kedy žalobkyňa nadobudla vedomosť o tom, že došlo k vzniku bezdôvodného obohatenia a kto sa na jej úkor bezdôvodne obohatil. Vychádzať treba z reálneho momentu, kedy sa žalobkyňa dozvedela o tom, že sa žalovaný na jej úkor bezdôvodne obohatil.“ V obdobnom smere začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby posudzoval aj Ústavný súd SR v rozhodnutiach III. ÚS 43/2020 a I. ÚS 51/2020.

45. Predmetné závery najvyšších súdnych autorít sa priamo vzťahujú na situáciu pri bezdôvodnom obohatení v súvislosti s posúdením úveru ako bezúročného a bez poplatkov. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že vedomosť o tom, že na úkor žalobcov došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia a kto ho získal, mohli nadobudnúť až po porade so svojím právnym zástupcom dňa 09.11.2022, čo korešponduje aj s mailovou komunikáciou z toho istého dňa medzi žalobcami a ich právnym zástupcom. Podľa názoru súdu, žalobcovia ako dlžníci v pozícií priemerného spotrebiteľa, bez právnického vzdelania a bez náležitej odbornej konzultácie, mohli získať túto vedomosť až momentom porady s advokátom, ktorý im poskytol kvalifikovanú odbornú pomoc. V tejto súvislosti súd poznamenáva, že žalobcovia nemali vedomosť, že preplácali úver, ktorý je bezúročný a bezpoplatkový, preto ani námietka žalovaného ohľadne skutočnosti, že vedomosť žalobcov o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru mali už momentom uzavretia zmluvy, čo ani jednak nevyplynulo z dokazovania, je podľa názoru súdu vyslovene účelová. Je notoriou (všeobecne známou skutočnosťou), že priemerný spotrebiteľ nepozná ani povinné náležitosti spotrebiteľskej zmluvy o úvere, keďže sa zameriava len na získanie peňažných prostriedkov. Námietka žalovaného je podľa názoru súdu čisto hypotetická, pričom takéto tvrdenie nemalo ani oporu vo vykonanom dokazovaní. Z § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka totiž vyplýva, že pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby na uplatnenie práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia je rozhodujúci subjektívny moment, kedy sa oprávnený dozvie o skutkových okolnostiach, ktoré sú rozhodujúce pre uplatnenie tohto práva. Vzhľadom na skutočnosť, že subjektívna premlčacia doba je kategóriu subjektívnou a žalobcovia sa dozvedeli o skutkových okolnostiach rozhodujúcich pre uplatnenie nároku až poradou s advokátom, nie je možné uvažovať o hypotetickom tvrdení žalovaného, že to bolo v momente od uzavretia zmluvy. Priemerný spotrebiteľ nemá takú znalosť právnych predpisov, aby vedel presne posudzovať a vyhodnotiť si, či jeho úver bol bezúročný a bez poplatkov a to práve z dôvodu absencie chápania odbornej problematiky vzťahujúcej sa na pojmy spotrebiteľského práva. Aj keď žalovaný poukázal na konkrétne rozhodnutia, tieto sú podľa názoru súdu už prekonané, a súčasná aplikačná prax sa pridriava správneho výkladu § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktorý súd uviedol vyššie. Súd sa vzhľadom na uvedené stotožnil s tvrdením žalobcov, že vedomosť o tom, že na ich úkor k získaniu bezdôvodného obohatenia došlo a kto ho získal, mohli nadobudnúť po porade so svojím zástupcom dňa 09.11.2022. Žaloba bola podaná na súd dňa 09.12.2022 (Okresný súd Banská Bystrica), teda v rámci dvojročnej subjektívnej premlčacej doby.

46. Začiatok plynutia objektívnej doby je daný momentom, kedy došlo k bezdôvodnému obohateniu, teda v tomto prípade momentom zaplatenia jednotlivých platieb (č.l. 24, č. I. 59 spisu). Premlčacia doba je trojročná, v prípade úmyselného bezdôvodného obohatenia desaťročná. V súvislosti s dĺžkou premlčacej doby súd poukazuje na rozhodnutie publikované v Zbierke stanovísk NS a súdov SR 2/2022 medzi ktoré patrí aj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo 268/2021). Najvyšší súd SR konštatoval, že „analogická aplikácia desaťročnej objektívnej premlčacej doby súdmi Slovenskej republiky pri práve spotrebiteľa na vydanie bezdôvodného obohatenia (§ 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka) získaného plnením na základe spotrebiteľskej úverovej zmluvy, je právnym dôsledkom prednosti rozsudku Súdneho dvora Európskej únie C - 485/19 zo dňa 22. apríla 2021 v právnom poriadku Slovenskej republiky. Vzhľadom na to, že podľa rozsudku Súdneho dvora EÚ C - 485/19 zásada efektivity bráni vnútroštátnej úprave objektívnej trojročnej premlčacej lehote, je nevyhnutné na tento typ nárokov subsidiárne uplatňovať 10 ročnú objektívnu premlčaciu lehotu na vydanie bezdôvodného obohatenia (a to bez skúmania zavinenia).“ Uvedené rozhodnutie (ako aj iné, aj na to nadväzujúce rozhodnutia súdov, napr. rozhodnutie Krajského súdu v Nitre sp. zn. 25Co/42/2022 zo dňa 10.08.2022) riešili porušenie zákona č. 129/2010 Z.z., ktorého úprava je implementáciou únievého práva. Uvedené rozhodnutie reflektuje rozsudok Súdneho dvora EÚ C - 485/19 zo 22.4.2021 dňa, podľa ktorého „zásada efektivity sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá stanovuje, že na žalobu podanú spotrebiteľom o vrátenie súm neoprávnene zaplatených v rámci plnenia zmluvy o úvere na základe nekalých podmienok v zmysle smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách alebo na základe podmienok, ktoré sú v rozpore s požiadavkami smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS, sa vzťahuje trojročná premlčacia lehota, ktorá začína plynúť odo dňa, keď došlo k bezdôvodnému obohateniu“.

47. Pre začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby, je rozhodujúci okamih, keď k získaniu bezdôvodného obohatenia skutočne došlo. Ak sa plnenie bez právneho dôvodu poskytuje postupne počasťach, objektívna premlčacia doba začína plynúť pri každej z nich osobitne v okamihu, kedy k plneniu došlo. V 10-ročnej premlčacej dobe sa právo na vydanie bezdôvodného obohatenia premlčí vtedy, keď bezdôvodné obohatenie bolo získané úmyselne. Úmysel, či už priamy alebo nepriamy, musí vždy priamo smerovať k bezdôvodnému obohacovaniu sa a musí existovať už v čase získania bezdôvodného obohatenia. Nestačí teda, kedy žalovaný získal bezdôvodné obohatenie neúmyselne a potom by si ho úmyselne ponechal. Občiansky zákonník napriek tomu, že vymedzuje vo svojich ustanoveniach úmyselné bezdôvodné obohatenie, podstatu úmyselného konania nevymedzuje, preto sa pri skúmaní úmyslu konajúcej osoby vychádza z právnej úpravy zavinenia obsiahnutej v trestnom práve. Zavinenie podľa § 15 Trestného zákona je vybudované na dvoch zložkách - vedomostnej a vôľovej. Podľa stupňa vôľovej zložky sa rozlišuje úmysel priamy alebo nepriamy. O nepriamy úmysel ide, ak ten, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatil, vedel, že svojím konaním môže získať bezdôvodné obohatenie a pre prípad, že sa tak stane, bol s týmto následkom uzročený. Žalovaný, respektíve jeho predchodca, ako osoba podnikajúca na finančnom trhu má odbornú prevahu nad spotrebiteľom, ktorému poskytuje svoje služby, a preto možno od neho očakávať, že vo vzťahu k nemu sa bude správať poctivo. Právny predchodca žalovaného musel vedieť, že neuvedením všetkých zákonných náležitostí v zmluve o úvere, nastane sankcia v podobe bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, a pre prípad, že sa tak stane, bol s uvedenou zákonnou sankciou uzročený. Konanie právneho predchodcu žalovaného pri uzatváraní zmluvy, ktorý hrubo nerešpektoval ustanovenia zákona slúžiace na ochranu spotrebiteľa nemožno považovať za súladné s dobrými mravmi. Jeho konanie preto nemožno hodnotiť inak ako konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu, minimálne s nepriamym úmyslom získať majetkový prospech. S ohľadom na okolnosti prípadu možno uzavrieť, že úmysel právneho predchodcu žalovaného bezdôvodne sa obohatiť na úkor žalobcov bol daný už od uzatvorenia zmluvy, ktorého návrh koncipoval právny predchodca žalovaného a predložil ho na podpis žalobcom. Z uvedeného dôvodu je v danom prípade potrebné aplikovať desaťročnú objektívnu premlčaciu dobu, ktorá začala plynúť v momente, keď suma celkových úhrad žalobcov prekročila sumu poskytnutého úveru.

48. Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že žalobcovia si žalobou uplatnili nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia spočívajúceho v úhradách žalovanému (respektíve jeho právneho predchodcovi) vykonaných od 17.10.2018 do 06.07.2020 (prehľad úhrad č. I. 24 - žalobca), pričom žaloba bola na súde podaná dňa 09.12.2022. Pre začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby bol tak rozhodujúci okamih, kedy žalovaný (respektíve jeho právny predchodca) prijal od žalobcov plnenie

prevyšujúce sumu skutočne čerpaného úveru. Nad rámec vyčerpaného úveru 25.000 eura žalobcovia vykonali úhrady odo dňa 22.06.2018 ($25.000 / 570,75 =$ takmer 44 splátok). Nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia z uvedenej zmluvy tak nie je premlčaný ani v 10-ročnej objektívnej premlčacej dobe, pretože 10 ročná premčacia doba začala plynúť od každej vykonanej splátky jednotlivu, pričom odo dňa 22.06.2018 do dňa podania žaloby ani pri jednej zo splátok táto lehota neuplynula. Súd žalobe vyhovel v plnom rozsahu, pretože nárok na vydanie bezdôvodného obohatenie nie je premlčaný.

49. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania, výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

50. Podľa § 3 Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, v aktuálnom znení výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

51. Žalobcovia si uplatnili aj nárok na úrok z omeškania vo výške 7 % zo sumy 7.940,15 eur od 08.12.2022 do zaplataenia. Keďže žalobcovia vyzvali žalovaného na vydanie sumy bezdôvodného obohatenia rovnajúcej sa žalovanej sume (po rozšírení žalobného petitu) emailom zo dňa 07.12.2022 (č. I. 28), žalovaný sa dostal do omeškania s plnením svojho peňažného dlhu odo dňa nasledujúceho, t. j. od 08.12.2022, tak ako si to uplatnili žalobcovia. Čo sa týka uplatňovanej výšky úroku 7 %, táto je v súlade s vyššie citovanými ustanoveniami, nakoľko v čase vzniku omeškania ku dňu 08.12.2022 bola základná úroková sadzba ECB 2 %, teda úrok z omeškania predstavuje 5 % (právny vzťah vznikol po 01.02.2013; základná úroková sadzba je zvýšená o 5 percentuálnych bodov). Súd preto uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalovanú sumu s príslušenstvom do 3 dní odo dňa právoplatnosti, pretože nebol dôvod na určenie dlhšej lehoty na plnenie.

52. Keďže v predmetnom prípade súd vo veci rozhodol rozhodnutím, ktorým sa konanie končí bolo jeho povinnosťou rozhodnúť aj o nároku na náhradu trov konania. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa pomeru úspechu v zmysle § 255 ods. 1 CSP. Keďže žalobcovia boli v konaní v plnej miere úspešní a žalovaný nedosiahol žiaden materiálne merateľný úspech, súd priznal žalobcom proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Dôvody hodné osobitného zreteľa podľa § 257 CSP súd v prejednávanej spore nevzhliadol, tieto netvrdili ani strany sporu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku, a to samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom Okresného súdu Nitra na Krajský súd v Nitre. (§ 362 ods. 1 CSP)

V odvolaní sa uvedie, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis a spisová značka tohto konania. (§ 127 ods. 1 a ods. 2 CSP) V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). (§ 363 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. (§ 364 CSP)

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že a) neboli splnené procesné podmienky, b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, e) súd prvej inštancie nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné

na zistenie rozhodujúcich skutočností, f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. (§ 365 ods. 1 CSP)

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej. (§ 365 ods. 2 CSP)

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. (§ 365 ods. 3 CSP)

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o exekútoroch a exekučnej činnosti v platnom znení.